

lige Forhold Teatret arbejder. De 3 Kunstarter, Skuespil, Opera og Ballet, bo under samme Tag og have kun den samme Scene. Ingen af dem maa forsømmes. Resultatet bliver og maa blive, at de forsømmes alle tre. Det er for Skuespillets Skyld, Teatret er bygget, der tilkommer Skuespillet Førsteplads. Naar Valget staar mellem Skuespil og Opera, maa Operaen træde tilbage i anden Række, derom tror jeg, at alle ere enige. Men Teatret har sit faste Statistiskud, og den gennemsnitlige aftenlige Indtægt er meget større for Opera end for Skuespil. Forskellen bliver større Aar for Aar. Teatrets Direktion har en moralsk Forpligtelse til at søge at skaffe Balance, ydermere til at søge at skabe et Overskud, hvorved Teatrets daarligt lønnede Embedsmænd og Funktionærer kunne faa et Tillæg til deres Gage i Form af Tantième. Dette Maal kan kun naas ved en Højdrift af Operaen, der naturnødvendigt maa stille Skuespillet i Skygge. Og det nytter ikke at fremhæve, at det er Operaen, der kræver de største aftenlige Udgifter, og at det er Skuespillet, der i Virkeligheden giver den største Indtægt. Thi ganske vist, dersom man fører paa Operaens Konto Udgifterne til Kapel, til Kor, til Ballet og til dyre Opera-Gæstespil, er det sandsynligt, at det er Operaen, der foraarsager de største Udgifter. Men Teatret er jo forpligtet til at spille baade Opera og Ballet og derved forpligtet til at holde det store Apparat oppe, som Opera og Ballet kræve.

Der stilles — og med Rette — det Krav til en statsunderstøttet Scene, at der paa den skal spilles ikke blot det bedste af Samtidens dramatiske Litteratur, men ogsaa, at vore egne Klassikere og Udlandets Klassikere stadig skulle holdes paa Repertoiret. Men hvorledes er det muligt for det kongelige Teater at opfylde denne Fordring? Selv om det saa sig i Stand til at engagere fra Privatteatrene de Skuespillere, det har haardelig Brug for — jeg tror, som sagt, ikke, at disse Skuespillere for Tiden attraa et Engagement ved det kongelige Teater — men selv om Teatret kunde udfylde sit for Tiden meget defekte Personale, vilde det alligevel ikke kunnes pille et saa broget og rigt Repertoire, som man burde have Ret til at fordrø af Landets første Scene. Der er ganske simpelt ikke Tid til det, ikke Plads til det. Teatret ejer ikke en Gang en brugelig Prøvescene. Der er nok indrettet en i det Teaterrum, der oprindeligt var tænkt som Koncertsal, men denne Prøvescene er alt for

lille. For at en Prøvescene skal gøre Nytte, altsaa kunne bruges, naar Teatrets Scene ikke er fri, maa den have de samme Dimensioner, i alle Tilfælde den samme Bredde, som Teaterscenen. Dette er langt fra Tilfældet med Prøvescenen paa det kongelige Teater. Der kunde og burde maaske indrettes en Prøvescene i Teatrets nuværende Malersal, men denne Indretning vilde ikke blive helt billig, og man maatte saa ude i Byen leje Lokaler til Teatrets Malerværksted.

Jeg kan ikke, som flere af mine Kolleger i Udvalget, beklage, at man ikke har fulgt det af Teatrets ikke videre teaterkyndige Bygmester Etatsraad Dahlerup i sin Tid fremsatte Forslag til en Ombygning af Proscenium og Tilskuerplads. Efter denne Plan skulde som bekendt Prosceniets Dybde indskrænkes med 3 Alen, medens Tilskuerpladsens Gulv skulde hæves og samtidig faa en noget smallere Form. Etatsraad Dahlerup mente, at det vilde gavne Teatrets Akustik, der som bekendt er meget daarlig. Men naar Talen er om et Rums Akustik, er man altid ude paa det usikre, og det er uvist, om den foreslaaede Forandring vilde hjælpe. Det visse er, at Ombygningen vilde koste Staten mange Penge, baade direkte, op imod 200,000 Kr., og indirekte, idet kongelig Bygningsinspektør Borch, efter hvad jeg erfarer, paa Foranledning har erklæret, at Forandringen er saa omfattende, at den ikke kan gøres i de 3 Maaneder, hvori Teatret har Sommerferie. Et Teaterrum, der som det kongelige Teaters er indrettet væsentlig med Opera og Udstyrsballetter for Øje, vil aldrig egne sig som Ramme om moderne Skuespil, hvor meget man saa end flikker paa det, og det er mit Haab, at vi nu maa være naaede til en endelig Skrinlæggelse af dette Projekt. Det forekommer mig at være meningsløst kostbart i Sammenligning med de tvivlsomme Fordele, det byder, og dets Gennemførelse ønskes hverken af Teatrets Direktion eller Skuespillere.

Ikke heller kan jeg følge det ærede Medlem fra Nørresundby, naar han mener, at der, hvis en Adskillelse af de tre Kunstarter ikke kan naas i den fornyede Prøveperiode, ikke er anden Udvej end at opgive Opera og Ballet og dermed endelig fastslaa, at det kongelige Teater skal være et Hjemsted for Skuespillet og ikke et Operahus. Jeg indrømmer, at der efter min Mening ikke kan drages nogen Sammenligning mellem det nationale Skuespils og den nationale Operas Fremme af dansk